

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 9 listopada 2017 r. *

Odwołanie – Pomoc państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Publiczna usługa nadawcza – Środki przyjęte przez władze duńskie na rzecz duńskiego nadawcy TV2/Danmark – Pojęcie pomocy przyznawanej przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych – Wyrok Altmark

W sprawie C-649/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 3 grudnia 2015 r.,

TV2/Danmark A/S, z siedzibą w Odense (Dania), reprezentowana przez O. Koktvedgaarda, advokat,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez T. Maxiana Ruschego, B. Stromskiego i L. Grønfeldt, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Danii, reprezentowane przez C. Thorninga, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez R. Holdgaarda, advokat,

Viasat Broadcasting UK Ltd, z siedzibą w West Drayton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez S. Kalsmosego-Hjelmborga i M. Honorégo, advokater,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), prezes izby, C.G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin, i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po wysłuchaniu opinii rzecznika generalnego na rozprawie w dniu 30 maja 2017 r.,

* Język postępowania: duński.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu TV2/Danmark A/S wnosi o częściowe uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 września 2015 r., TV2/Danmark/Komisja (T-674/11, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2015:684), w którym sąd ten, po pierwsze, stwierdził nieważność decyzji Komisji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. 2011, L 340, s. 1, zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przekazane TV2/Danmark za pośrednictwem Fonds TV2 (zwanego dalej „funduszem TV2”) wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa, i, po drugie, oddalił jej skargę w pozostałym zakresie.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 2 TV2/Danmark jest stworzoną w 1986 r. duńską spółką nadawczą. Stworzona początkowo jako samodzielne przedsiębiorstwo państwowe, spółka ta została przekształcona, ze skutkiem księgowym i podatkowym od dnia 1 stycznia 2003 r., w spółkę akcyjną. TV2/Danmark jest drugą co do wielkości stacją telewizji publicznej w Danii, największą zaś jest Danmarks Radio.
- 3 Zadanie TV2/Danmark polega na produkcji i emisji ogólnokrajowych i regionalnych programów telewizyjnych. Nadawanie to może odbywać się zwłaszcza za pośrednictwem urządzeń radiodfuzyjnych, satelitarnych oraz łączy kablowych. Zasady regulujące zobowiązania TV2/Danmark z zakresu usług publicznych określa duński minister kultury.
- 4 Na ogólnokrajowym duńskim rynku telewizyjnym, oprócz nadawców publicznych, działają także nadawcy komercyjni. Chodzi tu zwłaszcza o spółkę Viasat Broadcasting UK Ltd (zwaną dalej „spółką Viasat”) oraz o grupę tworzoną przez spółki SBS TV A/S i SBS Danish Television Ltd (zwaną dalej „grupą SBS”).
- 5 TV2/Danmark została początkowo utworzona dzięki oprocentowanej pożyczce państwowej, a jej działalność, podobnie jak działalność Danmarks Radio, miała być finansowana z wpływów z opłat abonamentowych uiszczanych przez wszystkich duńskich telewidzów. Ustawodawca zdecydował jednak, że TV2/Danmark, w odróżnieniu od Danmarks Radio, będzie miała ponadto możliwość skorzystania zwłaszcza z wpływów z działalności reklamowej.
- 6 W następstwie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2000 r. do Komisji przez spółkę SBS Broadcasting SA/Tv Danmark system finansowania TV2/Danmark został zbadany przez tę instytucję w decyzji 2006/217/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. 2006, L 85, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2006, L 368, s. 112, zwanej dalej „decyzją TV2 I”). Decyzja dotyczyła okresu obejmującego lata 1995–2002 i odnosiła się do następujących środków: wpływów z opłat abonamentowych, przelewów z funduszy przeznaczonych na finansowanie TV2/Danmark (fundusz TV2 i Radiofonden), kwot przyznanych ad hoc, zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych, zwolnienia z obowiązku spłaty odsetek i odroczenia spłaty rat pożyczek udzielonych TV2/Danmark w chwili utworzenia tego przedsiębiorstwa, gwarancji państwa na kredyty operacyjne oraz korzystnych warunków wnoszenia opłat z tytułu wykorzystywania przez TV2/Danmark ogólnokrajowych częstotliwości nadawczych (zwanych dalej łącznie „rozpatrywanymi środkami”). Wreszcie dochodzenie Komisji dotyczyło także udzielonego TV2/Danmark pozwolenia na nadawanie w systemie sieciowym za pośrednictwem częstotliwości lokalnych oraz spoczywającego na wszystkich właścicielach anten zbiorczych obowiązku emitowania za pośrednictwem ich urządzeń programów TV2 należących do kategorii usług publicznych.

- 7 Po przeanalizowaniu rozpatrywanych środków Komisja uznała, że stanowią one pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, iż system finansowania TV2/Danmark, mający na celu zrekomensowanie kosztów świadczenia usługi publicznej przez to przedsiębiorstwo, nie spełniał drugiej i czwartej z czterech przesłanek określonych przez Trybunał w wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., *Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415, które to przesłanki zwane są dalej „przesłankami Altmark”).
- 8 Komisja rozstrzygnęła poza tym, że wspomniana wyżej pomoc przyznana TV2/Danmark przez Królestwo Danii w latach 1995–2002 była zgodna z rynkiem wewnętrznym w myśl art. 106 ust. 2 TFUE, z wyjątkiem kwoty 628,2 mln DKK (koron duńskich) (około 85 mln EUR), które Komisja uznała za „nadmierną rekompensatę”. Komisja tym samym nakazała Królestwu Danii odzyskanie tej kwoty wraz z odsetkami od spółki TV2/Danmark.
- 9 Decyzja TV2 I stała się przedmiotem czterech skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych z jednej strony przez spółkę TV2/Danmark (sprawa T-309/04) oraz przez Królestwo Danii (sprawa T-317/04) i, z drugiej strony, przez konkurentów spółki TV2/Danmark – spółkę Viasat (sprawa T-329/04) i grupę SBS (sprawa T-336/04).
- 10 W wyroku z dnia 22 października 2008 r., *TV2/Danmark i in./Komisja* (T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04, EU:T:2008:457), Sąd stwierdził nieważność tej decyzji. Uznał w nim, że Komisja zgodnie z prawem uznała, iż realizacja misji publicznej powierzanej TV2/Danmark odpowiada definicji usług nadawczych świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Niemniej jednak Sąd stwierdził również, że przyjmując decyzję TV2 I Komisja dopuściła się szeregu nieprawidłowości.
- 11 Tak więc, po pierwsze, analizując kwestię tego, czy środki, których dotyczyła decyzja TV2 I, wiązały się z wykorzystaniem zasobów państwowych, Sąd stwierdził w szczególności, że Komisja przy dokonywaniu tej kwalifikacji nie uzasadniła swojej oceny w zakresie faktycznego uznania wpływów z reklam za lata 1995 i 1996 za zasoby państwowe. Po drugie, Sąd stwierdził, że dokonana przez Komisję ocena tego, czy druga i czwarta z przesłanek Altmark zostały spełnione, nie została oparta na rzetelnej analizie konkretnych warunków prawnych i ekonomicznych, w kontekście których ustalona została kwota opłat abonamentowych przekazanych TV2/Danmark. Tak więc decyzja TV2 I była w tym względzie dotknięta brakiem uzasadnienia. Po trzecie, Sąd stwierdził, że ocena Komisji dotycząca zgodności pomocy w świetle art. 106 ust. 2 TFUE, a w szczególności – istnienia nadmiernej rekompensaty, również była dotknięta brakiem uzasadnienia. Wedle Sądu wspomniany brak uzasadnienia wynikał z braku przeprowadzenia przez Komisję rzetelnego badania konkretnych uwarunkowań prawnych i ekonomicznych, które legły u podstaw ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV2/Danmark w okresie objętym dochodzeniem.
- 12 W następstwie stwierdzenia nieważności decyzji TV2 I Komisja ponownie zbadała rozpatrywane środki. Przy tej okazji zwróciła się o udzielenie informacji do Królestwa Danii i spółki TV2/Danmark, a ponadto otrzymała uwagi stron trzecich.
- 13 Komisja zakończyła postępowanie wydaniem spornej decyzji.
- 14 Decyzja ta dotyczy środków przyjętych na rzecz TV2/Danmark w latach 1995–2002. Jednak w swojej analizie Komisja uwzględniła także środki skutkujące dokapitalizowaniem przyjęte w 2004 r. w następstwie wydania decyzji TV2 I.
- 15 W spornej decyzji Komisja podtrzymała swoje stanowisko co do uznania rozpatrywanych środków za „pomoc państwa” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W pierwszej kolejności instytucja ta stwierdziła, że wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią zasoby państwowe, a następnie, sprawdzając istnienie selektywnej korzyści, stwierdziła, że rozpatrywane środki nie spełniają drugiej i czwartej z przesłanek Altmark. Natomiast, chociaż w decyzji TV2 I Komisja stwierdziła, że suma 628,2 mln DKK (około

85 mln EUR) stanowi nadmierną rekompensatę niezgodną z art. 106 ust. 2 TFUE, to w spornej decyzji instytucja ta oceniła, że jest to odpowiednia w przypadku spółki TV2/Danmark rezerwa kapitału własnego. W sentencji tej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:

„Artykuł 1

Środki wdrożone przez Danię na korzyść TV2/Danmark w latach 1995–2002 w formie dochodów z opłat abonamentowych i innych środków omówionych w niniejszej decyzji są zgodne z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 106 ust. 2 [TFUE]”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2011 r. spółka TV2/Danmark wniosła skargę o stwierdzenie częściowej nieważności spornej decyzji.
- 17 Tytułem żądania głównego TV2/Danmark wniosła do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że rozpatrywane środki stanowiły pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- 18 Tytułem żądania ewentualnego TV2/Danmark wniosła do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że:
 - wszystkie rozpatrywane środki stanowiły nową pomoc;
 - wpływy z opłat abonamentowych, które w latach 1997–2002 były przekazywane TV2/Danmark, a następnie przekazywane dalej jej ośrodkom regionalnym, stanowiły pomoc państwa dla TV2/Danmark;
 - wpływy z reklam, które w latach 1995 i 1996, a także w trakcie likwidacji funduszu TV2 w 1997 r. były przekazywane z tego funduszu na rzecz TV2/Danmark, stanowiły pomoc państwa dla TV2/Danmark.
- 19 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przekazane TV2/Danmark za pośrednictwem funduszu TV2 wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa, oraz oddalił skargę w pozostałym zakresie.

Żądania stron

- 20 W odwołaniu TV2/Danmark wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił w niej główne zarzuty wniesionej do niego skargi, wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie tej skargi i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że rozpatrywane środki stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, czy też, tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił w niej drugą część podniesionych tytułem ewentualnym zarzutów wniesionej do niego skargi, wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie tej skargi i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że wpływy z opłat abonamentowych, które w latach 1997–2002 były przekazywane TV2/Danmark,

a następnie przekazywane dalej jej ośrodkom regionalnym, stanowiły pomoc państwa dla TV2/Danmark, czy też, tytułem żądania ewentualnego, o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, oraz

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd zasądził od niej pokrycie poniesionych przez nią kosztów, a także trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję, i nakazanie tej instytucji pokrycie kosztów poniesionych przez TV2/Danmark zarówno przed Sądem, jak i Trybunałem, bądź, jeśli sprawa zostanie przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd, skierowania do niego wniosku o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

21 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania oraz
- obciążenie TV2/Danmark kosztami postępowania.

22 Królestwo Danii wnosi do Trybunału o uwzględnienie odwołania w całości.

23 Spółka Viasat wnosi do Trybunału o:

- oddalenie wszystkich zarzutów odwołania;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek uznania przez Trybunał, że należy uchylić zaskarżony wyrok w całości bądź części, wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy i potwierdzenia spornej decyzji w podważanych przez TV2/Danmark kwestiach oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

W przedmiocie odwołania

24 Na poparcie odwołania TV2/Danmark podnosi dwa zarzuty.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 25 W ramach pierwszego zarzutu TV2/Danmark twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, iż w oparciu o błędną wykładnię i błędne zastosowanie czwartej z przesłanek Altmark nie uwzględnił głównego żądania jej skargi.
- 26 TV2/Danmark podnosi w szczególności, że, z uwagi na cechy charakterystyczne pełnionego przez nią zadania z zakresu usług publicznych i ze względu na zastosowanie przesłanek Altmark wstecz Sąd nie powinien był dokonywać ściśle literalnej wykładni i zastosowania czwartej z przesłanek Altmark, lecz powinien był ograniczyć się do sprawdzenia, czy w niniejszym przypadku osiągnięty został realizowany za pomocą tej przesłanki cel.
- 27 W opinii TV2/Danmark nie ma bowiem możliwości zastosowania tej przesłanki w taki sposób, jak tego dokonał Sąd, w sytuacji gdy sektor, w którym prowadzi ona działalność, jest pozbawiony wymiaru konkurencyjnego i komercyjnego, a zatem brak jest „stanowiącego punkt odniesienia przedsiębiorstwa”, wobec którego można by przeprowadzić wymagane zgodnie z tą przesłanką porównanie.

- 28 Tak więc TV2/Danmark stoi na stanowisku, że Sąd powinien był zastosować czwartą z przesłanek Altmark z uwzględnieniem jej celu i stwierdzić, że, uwzględniając wyniki przeprowadzonej przez Rigsrevisionen (trybunał obrachunkowy, Dania) kontroli kont księgowych TV2/Danmark, cel ten został osiągnięty. Tak więc należało uznać, że przesłanka ta została spełniona.
- 29 TV2/Danmark dodaje, że za przyjęciem takiej oceny przemawia też okoliczność, iż w niniejszym przypadku przesłanki Altmark zostały zastosowane wstecz, z naruszeniem zasady pewności prawa.
- 30 Królestwo Danii podziela przedstawioną przez TV2/Danmark argumentację.
- 31 Komisja i Viasat kwestionują dopuszczalność pierwszego z podniesionych przez TV2/Danmark zarzutów odwołania i twierdzą, że w każdym razie nie jest on zasadny.
- 32 TV2/Danmark w swej replice kwestionuje argumentację Komisji i Viasat podważającą dopuszczalność jej zarzutu, twierdząc w istocie, że podnoszone przez TV2/Danmark zarzuty i argumenty dotyczą kwestii prawnych.
- 33 Królestwo Danii w swej duplice twierdzi, że odwołanie TV2/Danmark jest dopuszczalne. W szczególności to państwo członkowskie twierdzi, że kwestia tego, jak należy rozumieć i stosować czwartą z przesłanek Altmark, jest kwestią prawną, zaś dokonana przez Sąd ocena tej kwestii ma charakter prawny i może stanowić przedmiot kontroli dokonywanej przez Trybunał w ramach odwołania.

Ocena Trybunału

- 34 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału z art. 256 TFUE, z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku czy też postanowienia, którego uchylenie ma na celu, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, gdyż inaczej odwołanie lub dany jego zarzut zostaną uznane za niedopuszczalne (zob. w szczególności wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Wynikających z tych przepisów wymogów odnoszących się do uzasadnienia nie spełnia odwołanie, które polega jedynie na dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem, włącznie z tymi, które były oparte na okolicznościach faktycznych wyraźnie odrzuconych przez Sąd, i nie zawiera nawet argumentacji mającej na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałyby być dotknięte zaskarżone orzeczenie. W istocie takie odwołanie stanowi w rzeczywistości żądanie ponownego rozpatrzenia skargi, co nie mieści się w kompetencji Trybunału (zob. w szczególności wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 Należy przypomnieć zresztą, że z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. A zatem jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przypadków ich wypaczenia, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego (zob. w szczególności wyrok z dnia 15 czerwca 2017 r., Hiszpania/Komisja, C-279/16 P, niepublikowany, EU:C:2017:461, pkt 36).

- 37 W pierwszym ze swych zarzutów TV2/Danmark ogranicza się w istocie do powtórzenia czy też ponownego przedstawienia argumentów podniesionych już przed Sądem, chcąc doprowadzić do ponownego przebadania przez Trybunał jej skargi o stwierdzenie nieważności.
- 38 Ponadto w zarzucie tym nie sformułowano w precyzyjny sposób argumentów prawnych mających na celu określenie konkretnego naruszenia prawa, jakim miałby być dotknięty w tym względzie zaskarżony wyrok, lecz oparto go jedynie na zakwestionowaniu oceny okoliczności faktycznych, dokonanej przez Sąd w szczególności odnośnie do wymiaru konkurencyjnego i komercyjnego sektora nadawczego, istnienia przeciętnego przedsiębiorstwa, prawidłowo zarządzanego i wyposażonego w odpowiednie środki, do którego można by porównać koszty ponoszone przez TV2/Danmark, a także przeprowadzonej przez trybunał obrachunkowy kontroli jej kont księgowych. TV2/Danmark nie powołuje się zaś w tym względzie na jakiegokolwiek oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych czy też materiału dowodowego.
- 39 Ponadto TV2/Danmark nie wykazała, że dokonanie odmiennej oceny okoliczności faktycznych czy też przyjęcie celowościowej wykładni czwartej z przesłanek Altmark doprowadziłoby do wyciągnięcia wniosków innych niż te, do których doszedł Sąd.
- 40 Wreszcie, ze względu na to, że Sąd w pkt 132–148 zaskarżonego wyroku rozstrzygnął również, iż, w każdym razie, nawet jeśli w niniejszym przypadku należało zastosować czwartą z przesłanek Altmark w jej istocie albo w sposób mniej rygorystyczny, argumenty przedstawione przez TV2/Danmark są nadal niewystarczające do tego, aby wykazać, że Komisja dopuściła się przy stosowaniu tej czwartej przesłanki naruszenia prawa, zarzut pierwszy jest pozbawiony znaczenia dla sprawy.
- 41 To samo dotyczy argumentacji opartej na zastosowaniu przesłanek Altmark wstecz, ponieważ przesłanki te dają możliwość wykluczenia z zakresu zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE środków, które, w braku wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), wchodziłyby od razu w zakres wskazanego w tym postanowieniu pojęcia „pomocy”. Tak więc niezastosowanie tych przesłanek nie może przemawiać za przyjęciem żądań TV2/Danmark.
- 42 W konsekwencji zarzut ten winien zostać po części odrzucony jako niedopuszczalny, a po części oddalony jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 43 W zarzucie drugim TV2/Danmark twierdzi, że Sąd – ze względu na to, iż przeanalizował co do istoty i oddalił drugą część jej żądań podniesionych tytułem ewentualnym, podczas gdy pomiędzy nią i Komisją nie było sporu w przedmiocie kwalifikacji zasobów stanowiących wpływy z opłat abonamentowych przekazywanych dalej przez TV2/Danmark ośrodkom regionalnym – wydał rozstrzygnięcie ultra petita, przekroczył granice kontroli zgodności z prawem i uchybił zasadzie kontryktoryjności.
- 44 TV2/Danmark podnosi ponadto, że Sąd oparł swą analizę co do istoty sprawy na ewidentnie błędnej wykładni prawa duńskiego.
- 45 W szczególności TV2/Danmark twierdzi, że zgodnie z prawem krajowym nie ma ona obowiązku uiszczania na rzecz swych ośrodków regionalnych opłaty za dostarczanie nadawanych przez nią programów regionalnych. Z przepisów tych nie wynika wcale, że przekazywanie tym ośrodkom

zasobów stanowiących wpływy z opłat abonamentowych stanowiło obowiązek ciążący na TV2/Danmark wobec tych stacji regionalnych, w zamian za świadczenie wzajemne polegające na dostarczaniu programów.

- 46 Królestwo Danii podziela przedstawioną przez TV2/Danmark argumentację.
- 47 Komisja i Viasat kwestionują dopuszczalność drugiego z zarzutów odwołania i twierdzą, że w każdym razie nie jest on zasadny.

Ocena Trybunału

- 48 Ponieważ zarzut drugi sprowadza się w istocie do zakwestionowania przyjętej przez Sąd wykładni prawa duńskiego, należy na wstępie podnieść, że chodzi tu o kwestię faktyczną, niepodlegającą, co do zasady, kontroli Trybunału.
- 49 W zakresie dotyczącym prowadzonej w ramach odwołania analizy dokonanej przez Sąd oceny prawa krajowego Trybunał jest uprawniony jedynie do sprawdzenia tego, czy nie doszło do przeinaczenia tego prawa (zob. wyroki: z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 79; z dnia 10 listopada 2016 r., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisja, C-449/14 P, EU:C:2016:848, pkt 44).
- 50 Należy w tym względzie przypomnieć, że takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, bez konieczności przeprowadzania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (zob. wyroki: z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 80; z dnia 10 listopada 2016 r., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisja, C-449/14 P, EU:C:2016:848, pkt 45).
- 51 W niniejszym przypadku nie mamy zaś do czynienia z tego rodzaju przeinaczeniem, w sytuacji gdy TV2/Danmark nie wskazuje precyzyjnie okoliczności faktycznych czy też dowodów przeinaczonych przez Sąd ani też nie wykazuje popełnionych przezeń błędów, które mogłyby doprowadzić do przeinaczenia okoliczności faktycznych czy też dowodów.
- 52 W szczególności TV2/Danmark nie wykazała tego, że Sąd dokonał ocen, które byłyby ewidentnie sprzeczne z treścią zawartych w tym prawodawstwie przepisów czy też przypisał im taki zakres [zastosowania], którego one ewidentnie nie posiadają.
- 53 Należy stwierdzić, że pod pretekstem zarzucenia Sądowi naruszenia prawa przy sprawowaniu przezeń kontroli sądowej spornej decyzji i przeinaczenia tych przepisów, TV2/Danmark ogranicza się w rzeczywistości do podważania dokonanej przez Sąd oceny materiału dowodowego, który stanowią te przepisy, poddane już szczegółowej analizie w pkt 169–173 zaskarżonego wyroku, a to wszystko w celu doprowadzenia do ponownej, bardziej szczegółowej analizy prawa duńskiego, oraz uzyskania na etapie odwołania nowej oceny okoliczności faktycznych i materiału dowodowego.
- 54 Okoliczność polegająca na tym, że TV2/Danmark i Komisja nie podnosiły przed Sądem rozbieżności stanowisk co do wykładni spornej decyzji w zakresie dotyczącym kwalifikacji zasobów stanowiących wpływy z opłat abonamentowych przekazywanych dalej przez TV2/Danmark ośrodkom regionalnym, jest bez znaczenia dla kwestii przestrzegania przez Sąd prawa przy sprawowaniu przezeń kontroli sądowej tej decyzji.
- 55 Z orzecznictwa wynika bowiem, że sądy Unii mają obowiązek dokonywania, w szczególności, wykładni decyzji Komisji, przyjmując za punkt odniesienia zawarte w niej uzasadnienie i, w odpowiednim przypadku, niezależnie od stanowiska bronionego przez tę instytucję w postępowaniu sądowym (zob. podobnie wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., Alliance One International i Standard Commercial

Tobacco/Komisja, C-628/10 P i C-14/11 P, EU:C:2012:479, pkt 72–79; z dnia 19 marca 2013 r., Bouygues i Bouygues Télécom/Komisja i in. oraz Komisja/Francja i in., C-399/10 P i C-401/10 P, EU:C:2013:175, pkt 126–129; a także z dnia 30 listopada 2016 r., Komisja/Francja i Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, pkt 130–132).

- 56 Jak ponadto wynika z pkt 154, 157 i 173 zaskarżonego wyroku, uwagi TV2/Danmark w tym względzie zostały wysłuchane, a spółka ta zrezygnowała z cofnięcia swej skargi w tym względzie.
- 57 W konsekwencji zarzut drugi należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalić jako bezzasadny.
- 58 W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie wniesionego przez Komisję żądania zmiany uzasadnienia

- 59 W żądaniu tym Komisja twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez rozstrzygnięcie, iż druga z przesłanek Altmark została w niniejszym przypadku spełniona, i wnosi do Trybunału, aby ten zastąpił w tym względzie uzasadnienie Sądu innym uzasadnieniem. To żądanie miałoby sens jedynie w przypadku uwzględnienia pierwszego z zarzutów odwołania TV2/Danmark, dotyczącego zastosowania czwartej z przesłanek Altmark.
- 60 TV2/Danmark kwestionuje dopuszczalność tego żądania.
- 61 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że żądanie zmiany uzasadnienia jest dopuszczalne przy założeniu istnienia interesu prawnego w tym sensie, iż w razie jego uwzględnienia przyniesie ono korzyść stronie, która je wniosła. Może to mieć miejsce, w przypadku gdy żądanie zmiany uzasadnienia stanowi odpowiedź na zarzut podniesiony przez stronę wnoszącą odwołanie (zob. wyroki: z dnia 11 lipca 2013 r., Ziegler/Komisja, C-439/11 P, EU:C:2013:513, pkt 42; z dnia 22 czerwca 2016 r., DK Recycling und Roheisen/Komisja, C-540/14 P, EU:C:2016:469, pkt 42).
- 62 Skoro zaś przesłanki Altmark mają kumulatywny charakter, a pierwszy z podnoszonych przez TV2/Danmark zarzutów został oddalony, Komisja nie posiada już wymaganego interesu do wniesienia tego żądania.
- 63 Ponadto to przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na niniejsze odwołanie żądanie, które nie ma na celu uwzględnienia lub oddalenia, w całości lub w części, tego odwołania, nie może rozszerzyć jego zakresu (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 listopada 2016 r., DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisja, C-449/14 P, EU:C:2016:848, pkt 100, 101).
- 64 Z powyższego wynika, że podniesione przez Komisję żądanie nie jest dopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

- 65 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 66 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 wspomnianego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

- 67 Ponieważ Komisja i Viasat wniosły o obciążenie TV2/Danmark kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę w odniesieniu do wszystkich zarzutów, należy obciążyć ją oprócz własnych kosztów, również wszystkimi kosztami poniesionymi przez Komisję i Viasat zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego odwołania.
- 68 W myśl art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającego także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 69 Królestwo Danii, występujące jako interwenient w pierwszej instancji, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) TV2/Danmark A/S pokrywa, poza własnymi kosztami, wszystkie koszty poniesione przez Komisję i przez Viasat Broadcasting UK Ltd zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego odwołania.

3) Królestwo Danii pokrywa własne koszty.

Podpisy